

igjennem Forhandlinger udenfor Salen har kunnet blive enig derom. Hvad vi nu have at afgjøre, er altsaa, om det er rigtigt for at faae en Afgjorelse af denne Sag, der ikke gjør os det i alt Fald meget haardt at stemme for Lovens endelige Vedtagelse, at fastholde, hvad vi vedtog ved 2den Behandling, eller om vi nu skulle gaae over til Noget, som er væsentlig forskjelligt dervfra, gaae over til dette Forskjellige, fordi Regjeringen erklærer, at den ikke kan gaae ind paa Paragraphen i den Form, hvori den foreligger. Jeg vil meget tilraade, at de, der sætte Priis paa den Tanke, hvorom der værnes i Paragraphen, som den er bleven vedtaget ved 2den Behandling, fastholde Paragraphen, og saa kunne mulig senere Forhandlinger om denne Sag nærmere foranledige os til at give den samme Tanke et saadant Udtryk, at det mulig kan danne en Overenskomst mellem de forskjellige Parter, men det er det, vi maae stille os klart, at vi, ved at stemme saaledes, ingenlunde give Regjeringen noget Mistillidsvotum, at som et saadant skal og kan vor Afstemning slet ikke betragtes. Det er dette, vi maae fastholde, og Regjeringen har heller ingen Ret til at betragte vor Afstemning saaledes. Man vil maastee indvende imod mig, om nu Regjeringen tog vor Afstemning som et Mistillidsvotum og sagde: saa maae vi strax sjerne os; men saa siger jeg: det foreligger aldeles ikke. Hvormeget Tillid vi end kunne nære til Regjeringen, og hvormeget vi end kunne paaifjønne dens og dens enkelte Medlemmers Optraeden i denne Sag, tillader jeg mig dog at sige, at Regjeringen ikke er udgaaet fra den Side af Salen, hvortil f. Ex. jeg hører, og jeg troer ikke, at det, hvor høit den end agter en Afstemning fra denne Side af Salen, vil være nok til at sjerne den, forinden den har forsøgt Behandlingen paa andre Steder; — ja, jeg vil gaae videre og sige, at hvis det var nok efter hele Stillingen, vilde jeg næsten antage, at Portefeuillerne vare ormstukne fra en anden Kant, saa at, hvoreledes det end gik med denne Sag, vilde det ikke blive den nærværende Regjering, der naturligviis er meget velvillig mod sit eget Lovforslag, der kom til at udføre Loven; men skal det betroes til en Regjering, som maastee staaer

ffjendtlig stillet til de Principer, vi søge at lægge i Loven, saa staaer det for mig meget tvivlsomt, hvorvidt det vil være heldigt at vedtage Lovforslaget. Jeg kan derefter ikke finde, at der for Diebliffet er nogensomhelst Grund for os til at forlade, hvad vi ved 2den Behandling vedtog, og det er derfor, jeg meget vil tilraade at stemme baade mod Forslaget under Nr. 64 og mod Forslaget under Nr. 65; det kan ellers blive meget haardt for Mange af os, som ellers gjerne vilde see en god Ende paa denne Sag, at skulle stemme for Loven.

Krigsministeren: Da dette Spørgsmaal forelaa ved 2den Behandling, udtalte jeg mig ikke med samme Bestemtthed paa Regjeringens Vegne, som jeg har gjort det idag. Det laa deri, at der efter min Mening ikke var nogen Nødvendighed dervfor, og at ingen fast Beslutning dengang var bleven fattet. Den ærede Taler, som nu satte sig, udlede deraf nogle Slutninger; han sluttede fra min Optraeden dengang til, at Regjeringen ikke vilde optraede saaledes, som nu er sleet, og jeg mod-sagde ham ikke dengang, fordi jeg ikke ansaae det for nødvendigt, da det, at man forholder sig rolig ligeoverfor saadanne Udtalelser, jo ikke nødvendigviis forudsætter Samstemning. Det ærede Medlem har nu idag af den Erklæring, jeg har afgivet, draget den Slutning, at Bibeholdelsen af Lovudkastets § 192 uforandret ikke nødvendigviis maatte føre til, at Regjeringen søgte sig entlediget fra sit Hverv. Jeg kan nu gjerne indrømme dette, ligesom ogsaa, at jeg har indskrænket mine Udtalelser til det, som i Diebliffet var det uundgaelig Nødvendige. Det kan nemlig aldrig være en Regjering behageligt at blive drevet til saadanne bestemte Udtalelser, der kunne føre til saa alvorlige Conseqventer for dens Vedkommende, og det er derfor, at jeg har afholdt mig fra at gaae videre i min Erklæring, end sleet er. Jeg maa imidlertid dog bemærke, at der i en Forkastelse af Regjeringsforslaget her ligger noget mere end en blot og bar Udsættelse af Sagen til en anden Behandling. Det er Regjeringens levende Dnske, at denne Sag nu maatte kunne tilendebringes i Folkethinget saaledes, at der ikke kommer til at være nogen Dis-